XI. évfolyam, 26. szám
1955. június 30.
Ára 70 fillér

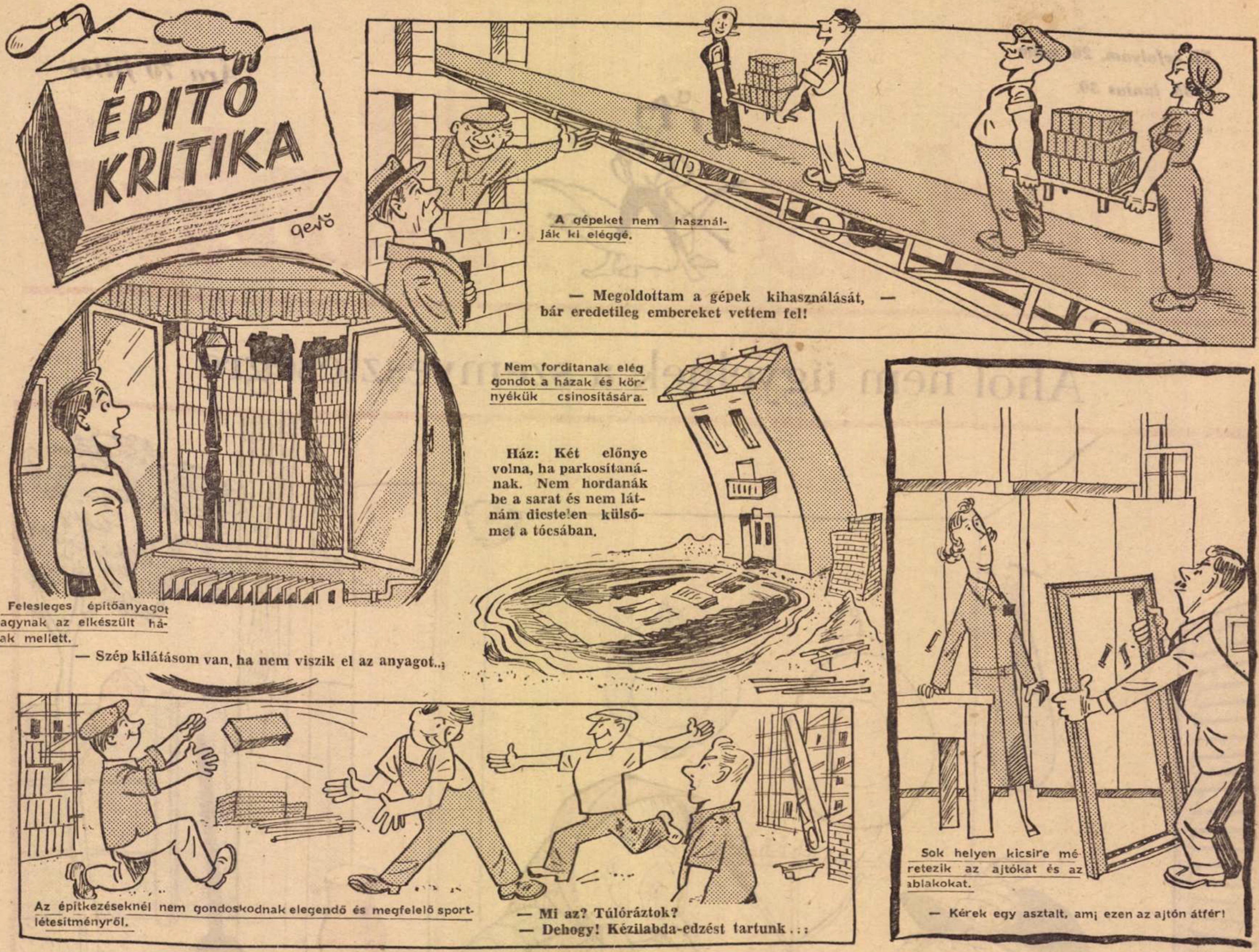
Ludas Matyi

Ahol nem ügyelnek a szemveszteségre

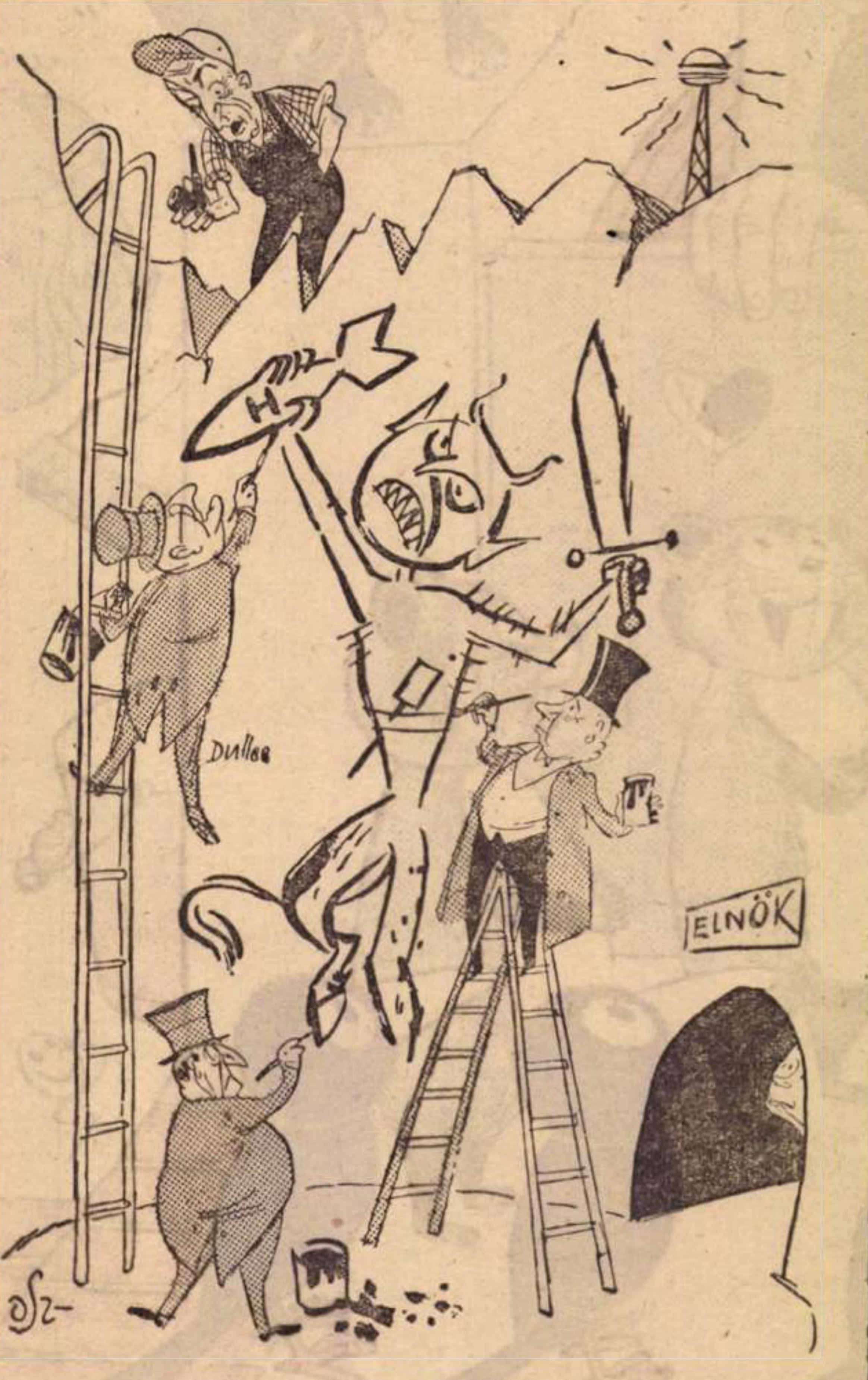
...És közöljük, hogy hálánk jeléül tiszteletbeli hörcsöggé választottuk!

(Réber László rajza.)

Riasztási gyakorlat Amerikában

(Jelenet az elnöki atom-óvóhelyen.)

Amerikai kisember: Idefigyeljenek, uraim, ne nagyon fessék a falra a háború ördögét, mert még megjelenik!
Dulles: Reméljük...

GÁDOR BÉLA: Válogatott mérkőzés

A lelátón ülök, a magas lelátón, úgy a közepe táján. Érzésem szerint körülbelül a Gellérthegy magasságából látom a pályát, a rohangászó fotoriporterek ugrándozó bolháknak látszanak. De itt vagyok, és ez a fontos. A nagy mérkőzés még nem kezdődött el, körülöttem százezer ember zsibong, cigarettázik, kristályvizet iszik és mindent jobban tud a másiknál. Én magam amatőr vagyok, ritkán járok meccsekre és bámulattal tölt el ez a százezer szakember, amint fölényes arckifejezéssel néz a pályára, ahol mindjárt az fog történni, amit ő előre tud. Egy sovány, dülledt szemű fiatalember az égre néz és kijelenti: „Esni fog." Ezt úgy mondja, mintha az úristen unokatestvére volna. A huszonkét labdarúgó megjelenik a pályán s megtörténik mindaz, ami a mérkőzést megelőzni szokta.

— Három gól különbséggel győzünk — mondja a sovány.

— Eldöntetlen! — szól egy asztmatikusan lihegő kopasz férfi és fenyegetően néz körül. Majd dühösen felhorkan. — Hát ez is válogatás? Délben még nem tudták, ki lesz a balszélső...

Körülöttem megindul egy tökéletes válogatott összeállítása, amely merőben különbözne ettől és legalább huszonnégy emberből állana.

— Minden a szerencsétől függ — mondja mellettem egy szőrtelen arcú, testes ember, aki higgadtan néz maga elé.

A játék elkezdődik és a százezer szakember torkaszakadtából orditani kezd. Néhány perc múlva alábbhagy a lelkesedés. Mi az, még nem lőttünk gólt? A balszélsőnk lefut a szélen és olyat rúg a labdába, hogy a lelke majd beleszakad, de az ellenfél egyik játékosa ugrik, mint a kenguru és belefejel.

— Embernek! — ordít mögöttem egy éles hang felháborodva. — Minek állítanak be ilyen suhancokat felnőtt csapatba!

A suhanc most nyolc métert gurul, majd felpattan, szalad vagy ötven lépést és megint rúg, miközben ketten is kergetik. Az éles hang gazdája ezúttal meg van elégedve. A labda a középcsatárhoz jutott.

— Na, jól van —, mondja megenyhülten, de a következő pillanatban megint visít! — Lőni! Lőni, te paccer! Mért állítanak be a csapatba ilyen aggastyánokat, hisz ez már járni sem tud!

Hátranézek, kis akkurátus, szelídarcú emberke tajtékzik mögöttem. Ha ezt csak egyszer pöccintenék meg úgy, mint most az agg centercsatárt, másnap a felesége sírva állna sorba a temetkezési segélyért. De most már mindenki zúg körülöttem, csak a mellettem ülő szőrtelenarcú, higgadt ember mondja nyugodtan:

— Nincs szerencsénk...

— Nincs csatársorunk! — pattog dühödten a dülledt szemű, sovány fiatalember és máris ordít. — Menj rá, menj rá te primadonna, ne lazsálj! Művész úr, színész, színész...

Fuldokolva hörög, nagyobb sértést nem tud már kitalálni. Az asztmatikus kopasz görcsökben vonaglik, mert az ellenfél kapuja előtt kavarodás támad, e pillanatban azt sem látni, hol a labda, csak ő tudja, mit kell csinálni:

— Sanyinak! — ordítja. — Sanyi tisztán áll! Sanyikám, te vagy az egyetlen, aki még...

Bumm. A labda kapu fölé megy, a kopasz felordít, mintha levágták volna:

— Ki volt ez?

— Sanyi... — mondja valaki.

— Hát neki sem sikerül mindig...

— Meg aztán szerencse is kell hozzá — mondja a higgadt szőrtelen. De szava belevész az egetverő ordításba, mert a kopaszodó idős játékos rohan a labdával a kapu felé. Megakasztják, mire az éles hang fülembe sivít:

— Add be, add be! Minek állítanak be ilyen öreg...

Nem tudja befejezni, mert az „öreg" cselez egyet-kettőt, csinál valamit a lábával és máris zörög a háló. Dübörgő hangorkán, az éleshangú bágyadtan liheg:

— Hiába, az ész, a rutin...

Amikor a végén a bíró sípja megszólal, a körülöttem lévő társaság elégedetten cihelődik.

— Győztünk —, mondja a sovány fiatalember és keskeny mellét kifeszítve elindul. Az éleshangú kis ember megszelídült arccal dünnyögi:

— Nagyszerű meccs volt... Jól berámoltunk nekik...

— Szerencsénk volt... — mondja a mellettem ülő higgadtan, felkel és a maga alá teregetett újságpapírt gondosan összehajtogatva zsebébe csúsztatja.

AZ EMBER, A CERUZA, MEG A LELKIISMERET

Ahogy észrevettem azt a szép aranyozott végű, citromsárga ceruzát a szivarzsebemben, azonnal elpirultam.

— Nem az én ceruzám — ez volt az első megállapításom. További megállapításra nem jutott időm, mert megszólalt a lelkiismeretem,

— Nem szégyenled magad? Hát milyen ember vagy te? Sok disznóságot elkövettél már, de negyedszázados ismeretségünk alatt most kellett rájönnöm, hogy lopsz. Közönséges tolvaj vagy! Szinte látom, hogy embertársaid félrehúzódnak tőled, a kleptomániástól, mert félnek attól, hogy kilopod a cipőjükből a lúdtalpbetétet, vagy egy észrevétlen mozdulattal nélkülözhetetlen nadrágtartójukat feneketlen zsebedbe süllyeszted.

ÉN: Magam sem tudom, hogyan került hozzám... Nem tudom...

LELKIISMERETEM: Úgy csempészték a zsebedbe, hogy titokban megajándékozzanak vele, mi? Vettél a napokban ceruzát? Nem! Tehát loptad!

ÉN: Jó. Beismerem, hogy loptam, csak ne bánts. De kitől? Tudnom kell, mert vissza fogom adni. Nem szennyezhetlek be egy vacak ceruzával.

LELKIISMERETEM: Már késő. Már beszennyeztél. Aki lop, annak nem tiszta a lelkiismerete. Ez az a bizonyos lejtő, amin nem lehet megállni. Betörő, utonálló, rabló vagy, akiről évek multán talán betyárnóták születnek a nép ajkán és együtt emlegetnek majd Patkó Bandival, Rózsa Sándorral és Sobri Jóskával.

ÉN: Ugyan menj már! Nem nagy dolog ez az egész, csak egy ceruza...

LELKIISMERETEM: Haha! Csak ceruza! Azt mondod, nem nagy dolog. Filléres ügy. Ez igaz. Nem víztorony, nem gőzmosoda, nem tengeralattjáró, hanem ceruza. Csak egy ceruzát loptál. Ezt mondod te! És belekapaszkodsz a „csak"-ba, mint a hajótörött a fogpiszkálóba.

ÉN: Holnap visszaviszem. Összeírom mindazok nevét, akik számításba jöhetnek, mint tulajdonosok. Ezzel a szép ceruzával írom össze. Ez nem bűn, hiszen az ügy érdekében használom. Látod, szépen kihegyezzük a ceruzát és összeírjuk... Reccs. Erre nem számítottam. Kitört a hegye. Úgy törik a hegye, mintha üvegből volna... Nyugalom lelkiismeretem, nyugalom. Visszaadjuk a ceruzát tulajdonosának. Vissza bizony. Csak előbb kihegyezzük a ceru... a ceru... a ceruzácskát. Mert mostmár alig tíz centi az egész. Látod? Egy kicsit elhegyezgettük.

LELKIISMERETEM: Kétségbeejtő! Igy nem lehet visszaadni. Most mi lesz?

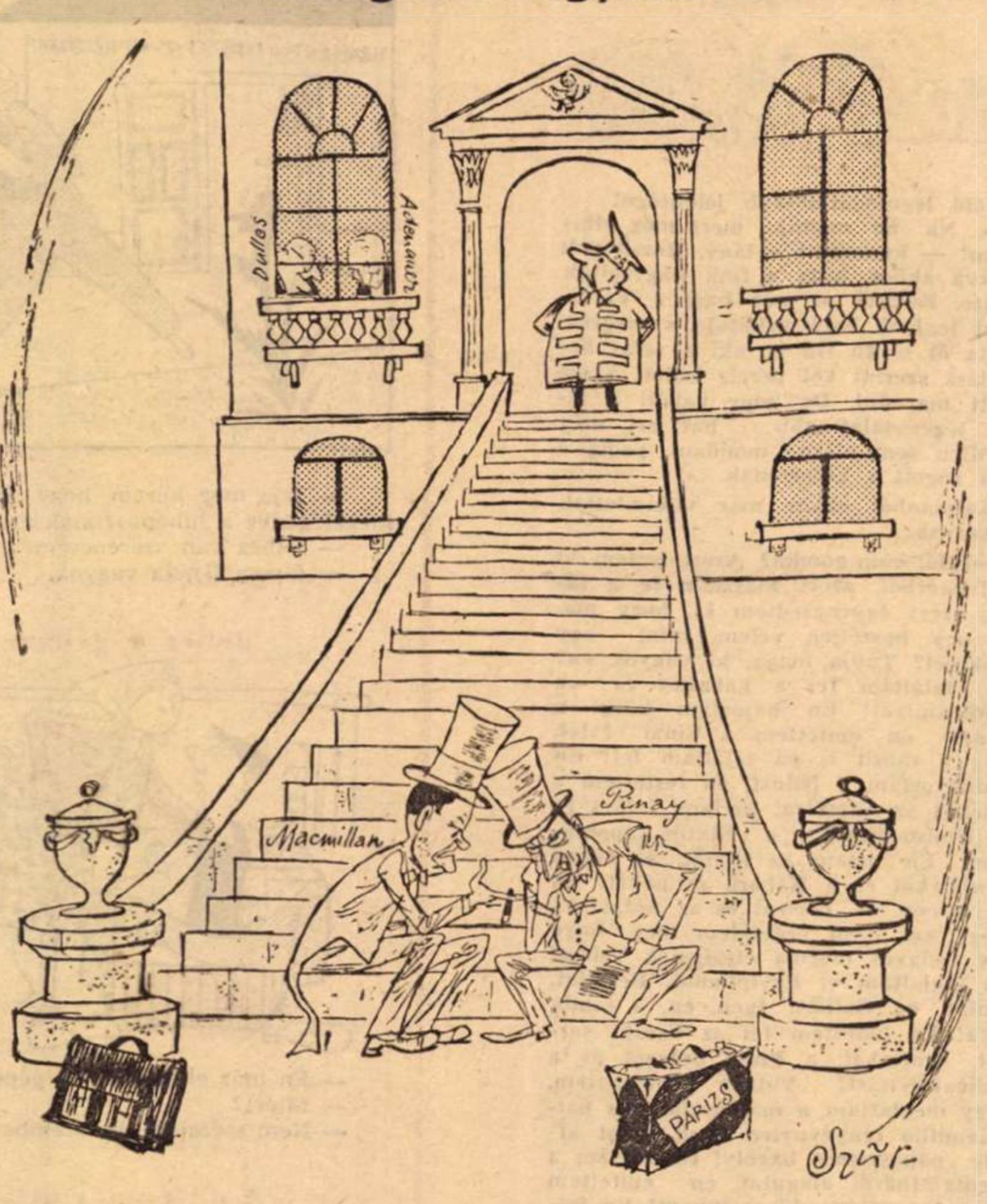
ÉN: Semmi. Nem adom vissza. Ki gondolná, hogy ez a kis csutak az ő szép sárga ceruzája? Különben is mindenki lop ceruzát. Mindenki, aki meg tudja különböztetni a ceruzát a hirdetőoszloptól. Bocsánat. Nem lop, hanem véletlenül magánál felejti.

LELKIISMERETEM: Nem szégyenled magad?

ÉN: Ugyan, menj már! A végét szépen megfaragjuk és beleírjuk a nevünket. Igy a saját tulajdonosa sem mondaná, hogy ez nem az én ceruzám... És hogy ő se szenvedjen kárt, kinyomozom és veszek neki egy vadonatúj, húszforintos, nyomógombos ceruzát... De most már aztán igazán hagyjál békében!

BUDAI TIBOR

Washingtoni tárgyalások

Pinay: Mondd, helyes dolog az, hogy mi ezekről a tárgyalásokról kizárjuk Dulles és Adenauer urakat?...

HOLLYWOODBAN

— Azt ajánlom, írja át a forgatókönyvet: gyilkolja meg a hősnőt, a férjét fojtsa meg, mérgezze meg a szeretőjét, a gyereket pedig égesse el... Egyszóval tegye elevenebbé...

(Jeliszéjev rajza a KROKODIL-ból.)

Az asszony — aki hallgat

Józsi bácsit huszonöt éve nem láttam. Gyermekkoromban egy házban laktunk, vasas volt, akkora darab ember, hogy alig fért be a kapun és bár ő sohasem beszélt róla, de mi, gyerekek, tudtuk, hogy ő a mondabeli Sámson, aki, ha akarja, a vállával dönti szét a Szondy utca 86-os számú házat, ahol laktunk.

Józsi bácsi, mint az ilyen csupaizom, nagy darab emberek általában, szelid, csöndes ember volt. Csak akkor vetkőzött ki önmagából, ha ivott. Nem bírta az italt. Ha megivott két kisfröccsöt, már keresztbeállt a szeme, a harmadiknál „kitette a holttestet az udvarra", a negyedik után pedig úgy dülöngélt haza és úgy elfenekelte az asszonyt, hogy az egész ház kint állt a gangon, pedig akkoriban még nem ismertük az esztrádműsorokat.

Mi — legnagyobb bánatomra — hamarosan elköltöztünk a házból, s azóta se láttam Józsi bácsit. Ma a Körúton összetalálkoztunk. Alig változott. Amikor felfedtem kilétemet, roppant megörült nekem és beinvitált egy kerthelyiségbe.

A pincér odalépett az asztalunkhoz. És ekkor ért a nagy meglepetés. Én fröccsöt kértem, Józsi bácsi narancsszörpöt. Látta tekintetemben a csodálkozást. Rákönyökölt az asztalra és elmondta, hogy évek óta nem iszik szeszesitalt.

— Tudja, az első feleségem, nyugodjék, olyan gramofon-asszony volt. Derék, rendes, dolgos, de állandóan járt a szája. Ittam egy fröccsöt, hazamentem, hát már az ajtóból megérezte a szagát és kárált, kárált egészen addig, míg el nem fogyott a türelmem... Eleinte törtem a fejem, miért nem találja ki valaki az ibolyaszagú fröccsöt, ha a férfi hazamegy, hát az asszony legfeljebb azt érzi rajta, hogy sokáig állt egy virágüzlet kirakata előtt. Nohát, aztán, hogy ilyet nem találtak ki, hát juszt is ittam szeszszagú fröccsöt, mert valahogy hiányzott volna, ha az asszony nem kárál a fülembe addig, amig oda nem vágok egy bögrét. Megszoktam a veszekedést, no...

— Aztán meghalt szegény, nyugodjék, — folytatta — én meg újra megházasodtam! No, de, idefigyeljen, ez az asszony aztán... Ez nem veszekszik sose. Ez hallgat. Ismeri maga az ilyen hallgató asszonyt? Az ember hazamegy, érzik rajta a fröccs, az meg csak hallgat. Tesz, vesz, leteszi a tányért, beméri a levest, nem szól. Csak néz a szemével és hallgat.

Az ember meg ül, kanalazza a levest és közben egyre hül benne a vér. Miért hallgat ez a nő? Egy fröccs miatt vág ilyen tragikus pofákat, mint a Desdemona abban az Othello című darabban? Mire jöhetett rá? Csak legalább szólna. Egy szót, amibe bele lehet kapaszkodni, amire föl lehet ugrani az asztal mellől és akkorát csapni az abroszra, hogy ugráljanak a poharak. De nem, ez hallgat, nem beszél. Nem lehet kibírni az ilyen rémes hallgatást...

Ő is elhallgatott és nagyot húzott a narancsszörpből.

— Értem! Igy aztán az asszony kedvéért leszokott az italról.

Megrázta a fejét.

— Ördögöt! Nem kapni jó bort!

Vajda Albert

Zsuzsika tobzódik

— Egy ötvenfilléres tölcsért kérek. Vaniliát, kókuszt, csokoládét, mogyorót, málnát, epret, őszibarackot, kávét és karamellt.

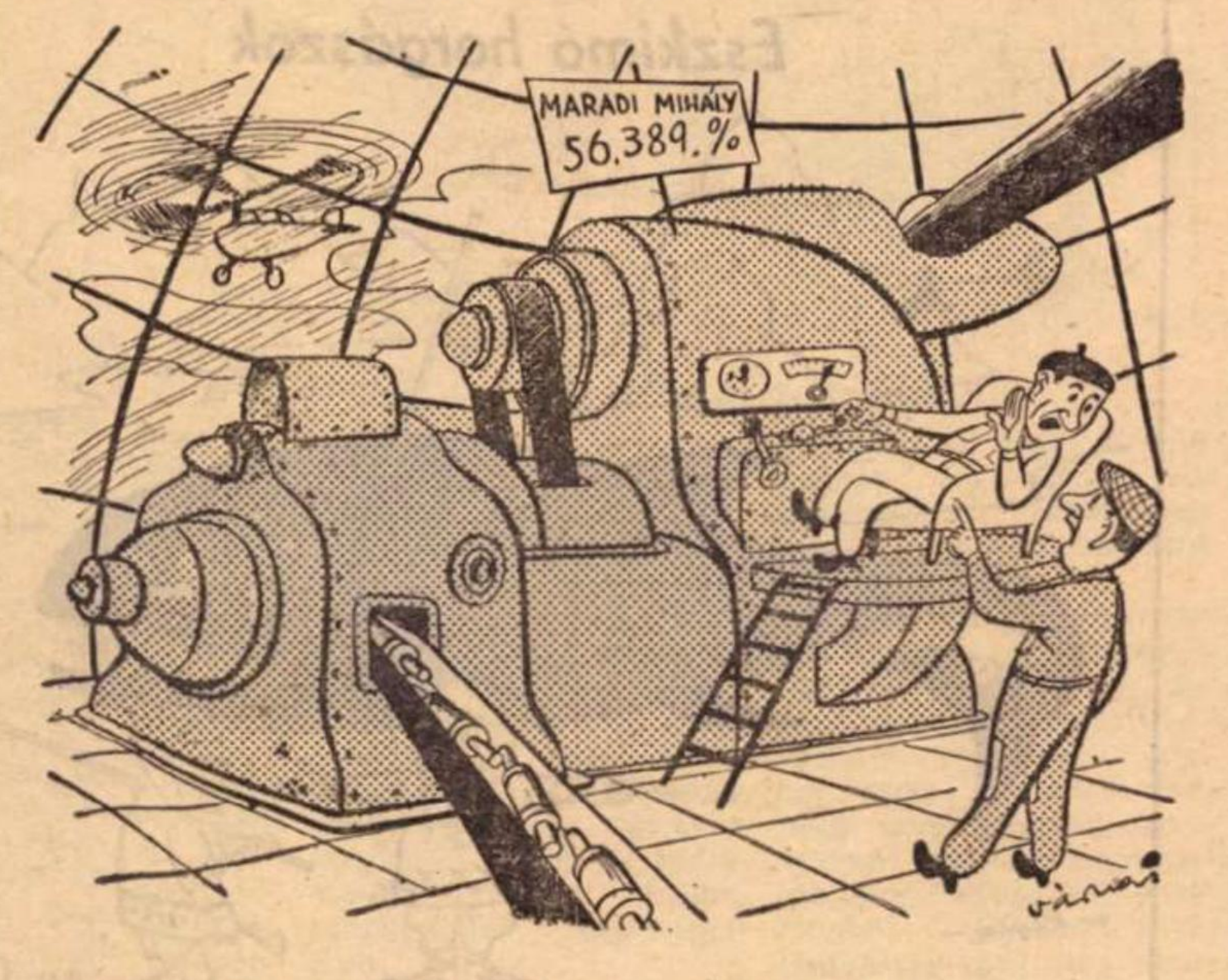
— Más nem kell?

— Miért? Mi van még?

Akrobaták

Maradi Mihály így képzeli el a technika fejlődését

— Ja, én 1952-es normával dolgozom!...

Feleki László:

Udvarlás

A Kossuth Lajos utcában sétáltak. A fiú azt szerette volna ajánlani a lánynak, hogy menjenek moziba, de egyelőre még csak a mondatok fel építésén tanakodott magában. Azt akarta, hogy a nagyfontosságú javaslatnak kellő tudományos alapja legyen. Úgy gondolta, hogy először Edisonról, majd a Lumiére-fivérekről beszél neki, aztán a néma film korszakát fogja át röviden, utána pedig kitér a hangos film főbb kérdéseire. Minden az előkészítéstől függ.

Mondjuk meg nyiltan, a fiú félénk volt női társaságban, szívesebben vállalta volna néhány sárkány lekaszabolását, még inkább bármilyen bonyolult parabolaszelet területének kiszámítását, mint hogy elmondja a lánynak mindazt, ami a szívén feküdt. Mindig irigyelte azokat a férfitársait, akik órákig tudtak udvarolni, simán, folyékonyan, pedig előzőleg nem is készültek. Őt más anyagból gyúrták. Már a nevében — Kálmán! — volt valami komor csengés, s ki merné állítani, hogy merő véletlen volt, amikor szülei a ritkán síró, magába zárkózott, szófukar csecsemőnek a sok Tomika, Lacika, Pistike között egy nehezen becézhető, komoly nevet adtak. S hogy diáktársai később hogyan értékelték ezt a kissé hajlott tartású, vékony, szemüveges fiút, azt talán legjobban a „Szia, tudós!" köszöntés világította meg, amellyel üdvözölni szokták. Ez a becenév az egyetemre is elkísérte, mintegy rövidségében is alapos káderjellemzés. Mint ismeretes, a tudósok általában ritkán voltak gyakorlott nőhódítók, s nem véletlen, hogy Casanova foglalkozott emlékirataiban szerelmi kalandokkal és nem Aristoteles. Kálmán is tudós-típus volt, valóságos élő lexikon. És amikor egy lexikon szerelmes, bizony remegni kezdenek benne a címszavak. Már a hangrögzités folyamatának mély elemzése közben érezte, hogy a lány alig figyel rá. Önbizalmát vesztetten elhallgatott, majd egy hirtelen támadt „minden mindegy" hangulatban kibökte:

— Mondja, Ria, nem volna kedve moziba jönni?

— Nem! — mondta lendületesen a lány, aki nem elégedett meg azzal, hogy Mariska helyett csak Ria névre volt hajlandó hallgatni, hanem vörös körmökkel és kitépett szemöldökkel hirdette a tizennyolcévesek szabadságjogait.

— Miért nem? — kérdezte Kálmán, még csak nem is szemrehányóan, hanem mintegy tudományos gépiességgel, mint olyan ember, aki ismeri az elegendő ok elvét.

— Hogyhogy miért nem? — csattant fel a lány. — Csak nem! Miért van úgy oda? Nincs kedvem moziba menni, érdekes! Csuda pofa maga! Mit néz maga pápaszemes bagoly!? Úgy csinál, mintha nem is tudom, kicsoda lenne!

Kálmánnak a rekeszizmában valami furcsa vibráló mozgás kezdődött. Soha nem tapasztalt érzés kerítette hatalmába. Ez az a pillanat, amikor a víz felforr, a pohár kicsordul, a vulkán kitör. Életében először felbőszült.

— Micsoda? Hogy ki vagyok én? — — ismételte fojtottan a kérdést és megállt. — Hogy én kicsoda vagyok? Hát vegye tudomásul, hogy én vagyok a föld legcsodálatosabb jelensége!

— Na ne mondja, mert még elhiszem! — kuncogott a lány. Hozzá volt szokva ahhoz, hogy a fiúk nagyzoltak előtte. Kisérte őt már haza a Városliget legjobb balösszekötője, s megcsókolta őt olyan fiú is, aki a saját bevallása szerint két percig tudott a víz alatt maradni. De hogy valaki a világ legcsodálatosabb... hát ezt még a Micu sem merné mondani, pedig ő gólt rúgott a Lobogónak.

Kálmánból ekkor már villámlottak a szavak:

— Hát mit gondol? Azért jöttem ki a tengerből, azért másztam le a fáról, azért egyenesedtem ki, hogy maga úgy beszéljen velem, mint egy senkivel? Tudja maga, ki vagyok én? Én találtam fel a kőbaltát és az atommáglyát! Én hajóztam körül a földet, én építettem a kínai falat, még a mozit is én találtam fel! Én szabályoztam a Nilust, én festettem a bölényt az altamirai barlang falára és az Utolsó ítéletet a Sixtus-kápolnában! Én írtam az Iliászt, az Isteni színjátékot és a Háború és békét! Én szereztem az Eroicát és az Aidát! És még azt sem érdemlem meg, hogy egy rongyos moziba eljöjjenek velem! Én foglaltam el Egyiptomot, Perzsiát, Indiát és Galliát! Igen, én, a csuda pofa! Én fedeztem fel az Északi sarkot, Amerikát, a Pluto bolygót és a rádióaktivitást! Valaha örülhettem, hogy megláttam a mammutot, ma hatszázmillió fényévnyire látok, mint afféle pápaszemes bagoly! Én fúrtam a szentgotthárdi alagutat, én építettem a dnyepropetrovszki erőművet! Én fejtettem meg az egyiptomi képírást, én másztam meg a Mount Everestet! Valaha egysejtű voltam, ma harmincmilliósejtű vagyok, s maga úgy viselkedik velem, ahogyan az egysejtűvel szemben sem lenne szabad! Annyi vörös vérsejtem van, hogy ha sorbarakná, ötször körülérné a Földet, szétterítve betakarná Belgiumot! Érti?!! Én vagyok a homo sapiens, az EMBER csupa nagy betűvel, a világ ura! Most már tudja, ki vagyok?!

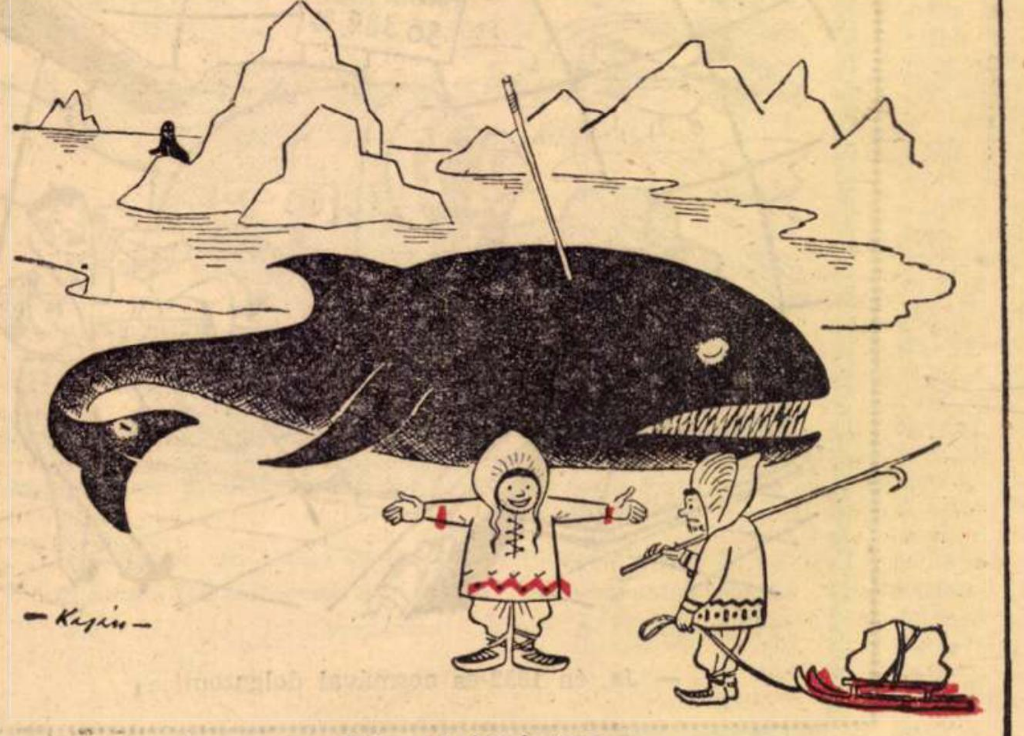
A kislány porbasújtott lelkiismerettel állt a mindent elsöprő szózuhatag alatt, alig mert fölnézni az élőlények legcsodálatosabbikára. Ilyet még nem hallott, pedig Micunak is nagy dumája van. Gondolatai zavarosan torlódtak egymásba. Teremtő ég, hiszen ezt nem tudtam, hát miért nem szólt?... lemászott a fáról, mint egy Tarzan... de hogy került a fára?... micsoda férfi a szürke külső alatt!... és mennyit volt külföldön... és miért nem mondta eddig?

— Én igazán... — rebegte mélységesen megilletődve — nem úgy gondoltam... csak szerettem volna tudni... hogy mit játszanak a moziban...

— Az más! — mondta Kálmán erélyesen, de már kissé megenyhülve es nagylelkűen türte, hogy a lány belekaroljon.

Amikor már a mozi nézőteren nevettek a „Kulmi ökör" című vígjátékon, a lányt felemelő, büszke érzes fogta el. Szó, ami szó, nem kis dolog, amikor az embernek a kezét a világ legcsodálatosabb jelensége fogja.

Eszkimó horgászok

— Ekkora halat fogtam.

Ludas Matyi Juhépusztán

Juhépuszta egyike azoknak a állami gazdaságoknak, ahol a legnagyobb eredményeket érték el az önköltségcsökkentés terén. Juhépusztai látogatásunk során igyekeztünk kifürkészni, hogyan, — miként csinálták. Alant adjuk juhépusztai tapasztalatainkat, rajzban elbeszélve.

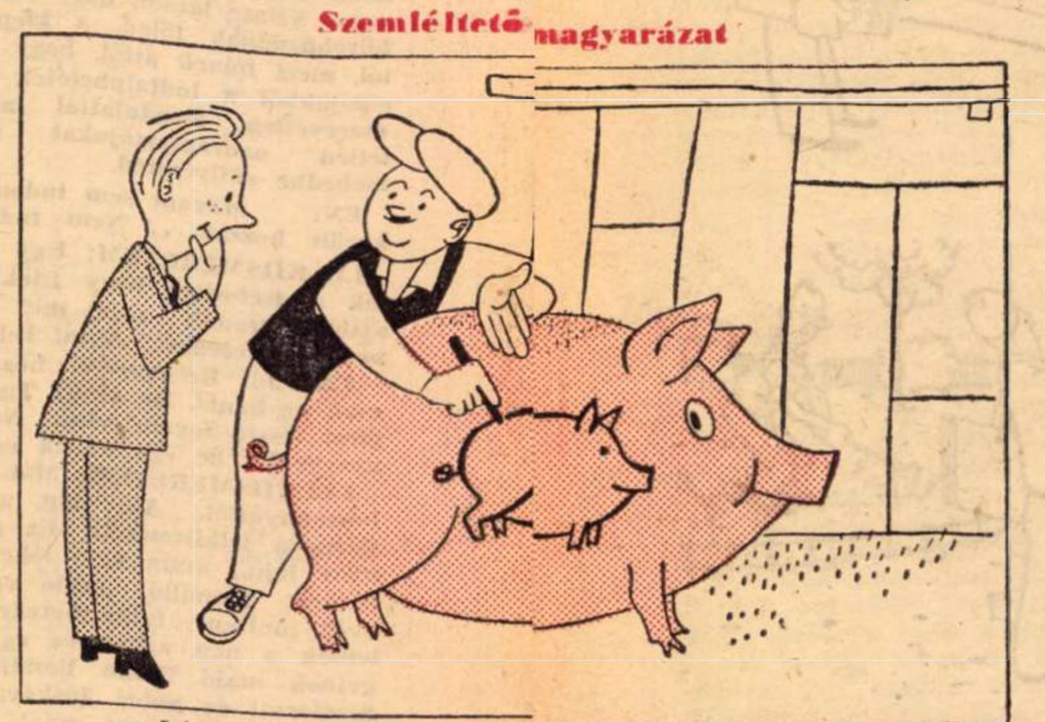
Kasso rajzai

Egy szál elégedetlen

— Irja meg kérem, hogy én nem vagyok megelégedve a juhépusztaiak munkájával!
— Kihez van szerencsém?
— Gyom Gyula vagyok.

Szemléltető magyarázat

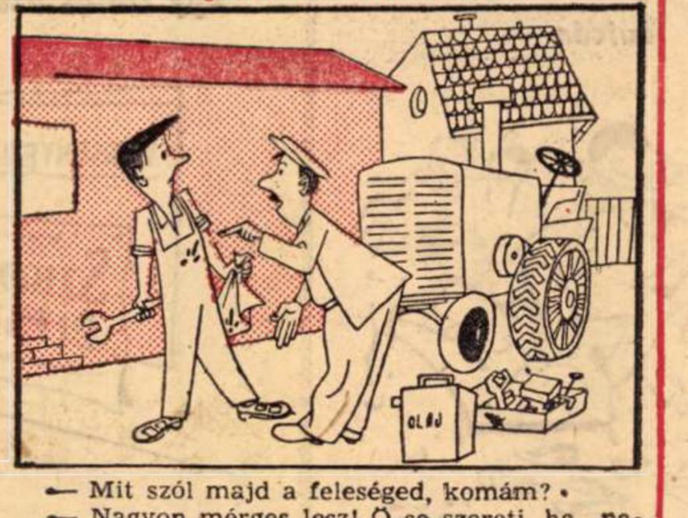
— Látja kérem, ha rosszul dolgoznánk, ez a nagy disznó ugyanakkora önköltséggel csak ekkora lenne...

Jöhet a gépszemle

— Én már előre félek a gépszemlétől!
— Miért?
— Nem szeretem, ha szembe dícsérnek.

Olajfolt az overallon

— Mit szól majd a feleséged, komám?
— Nagyon mérges lesz! Ő se szereti, ha pazarolom az üzemanyagot.

Feljavítják a takarmányt

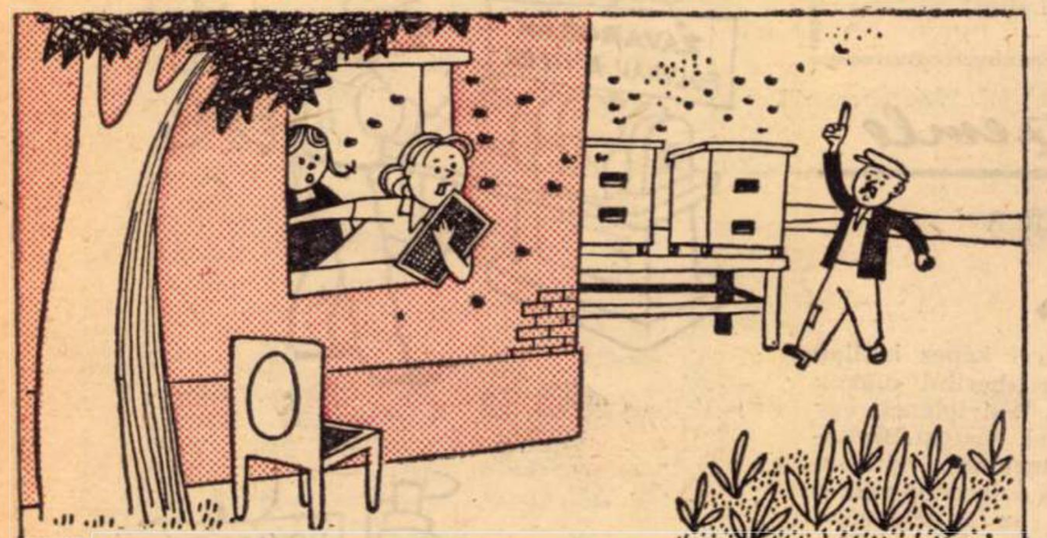
— Hogy ízlik, Riska?
— Nem vagyok a sok beszéd híve, majd meglátja a tejhozamemelkedésből.

A növénytermesztés minden ágában géppel dolgoznak

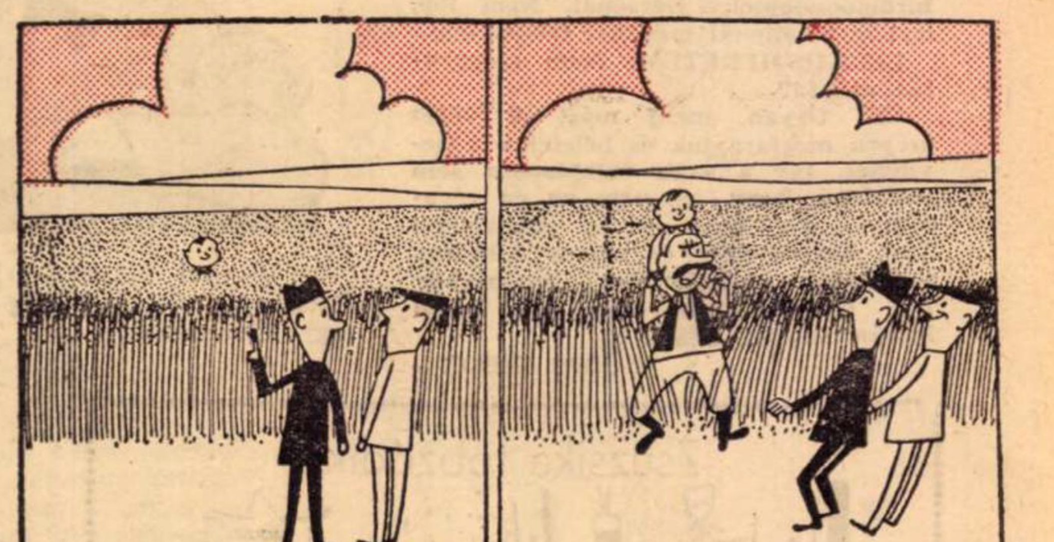
— Szeret... nem szeret... szeret... nem szeret...
— Te Jani, ez is sokkal gyorsabban menne, ha géppel csinálnád.

A kislányok néha megdézsmálták a mézet

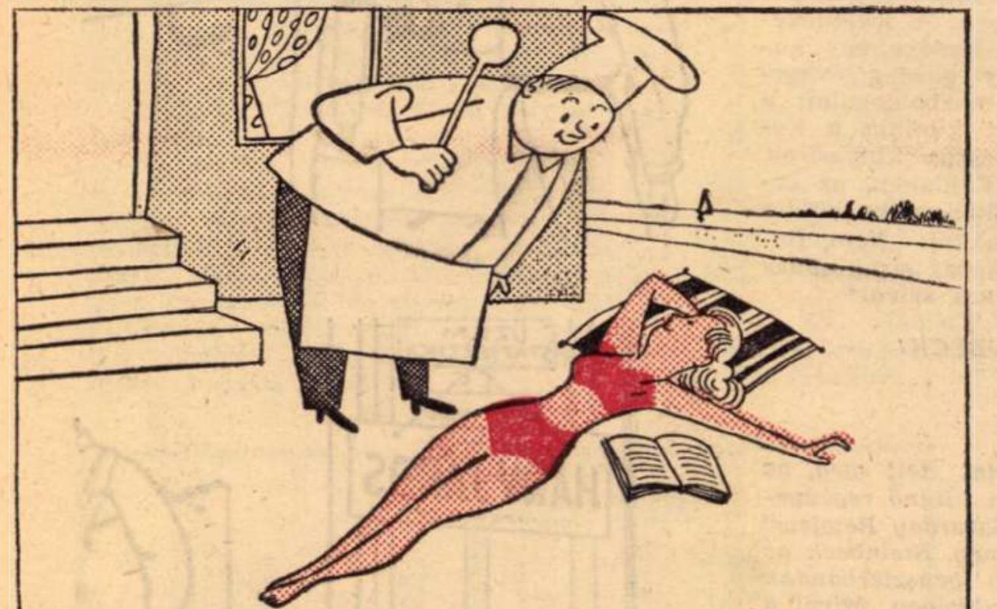
— Jaj úgy látszik megcsíptek!
— A méhek?
— Nem, a brigádvezető!

A látszat csal

— Alacsony ez a búza! — Dehogy alacsony ez kérem!

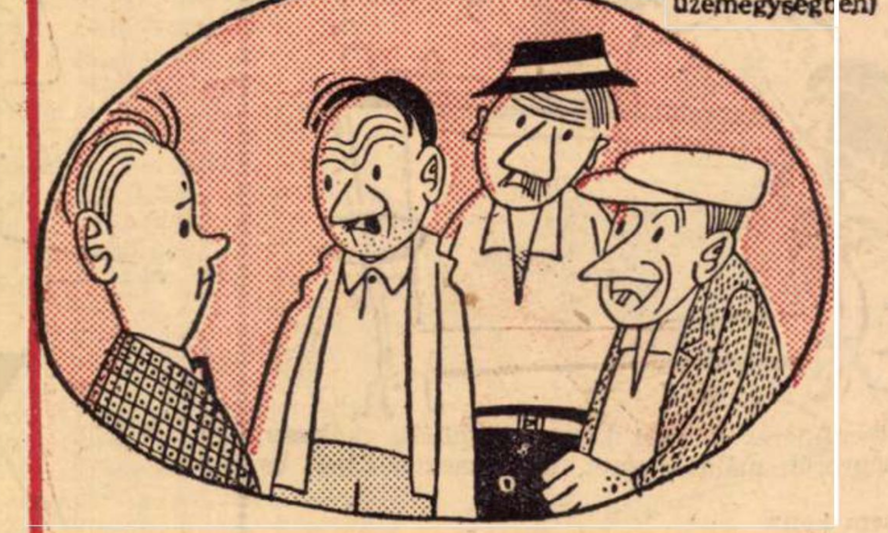
Jutalomüdülésen a gazdaság legjobb baromfigondozója

— Kartársnő, hogy szereti a csirkét?
— Rántva, salátával és alacsony önköltséggel!

A juhéi üzemegység vezet

(Beszélgetés a tabódi üzemegységben)

— Ki a legjobb az üzemegységek versenyében?
— Juhé, mi lemaradtunk!

Megszűnt a későnjárás

EZELŐTT — MOST

— Hiába berregsz, úgyse hallja...

Darvas Szilárd:

Milyen az eper?

Vettem egy negyedkiló epret és hazavittem azzal a nem is titkolt célzatttal, hogy megegyem. Az eperrel általában ezt szoktam csinálni, belémidegződött szokás ez, már tudniillik, hogy megegyem, ha úgy tetszik, csökevény, amit még a szülői házból hoztam magammal. Hiába, a gyerekkori benyomások erősek, még egészen kicsi voltam, amikor láttam, hogy körülöttem mindenki megeszi az epret, talán ezért van, hogy én is igy teszek, és eszembe se jut, hogy rántottát csináljak, vagy aprófát készítsek belőle.

No de hagyjuk a filozófiát.

Hazavittem az epret, mely előzőleg ott domborított a zöldséges boltban egy halom cseresznye mellett, ők ketten voltak az üzlet sztárjai. Távolról répák, hagymák és bohókás kis újburgonyák, közelebbről a nagyérdemű vásárló közönség nézte illő tisztelettel őket. A hagymák és répák tisztelete a gyümölcsök népszerűségének, a vevőké az áruknak szólt. Bizony, ez az eper, mely később gyomromban lelte halálát, nem adta olcsón életét, egy primőr hősiességével védte magát s a negyedkilónyi kis csapat csak akkor kapitulált, mikor a négy forintot kiguberáltam érte. Ezután történt, hogy hazavittem.

Azután pedig, hogy megettem. Porcukorral, ahogy azt a régi magyar népszokások előírják. Fogyasztás közben elgondolkoztam, hogy milyen érdekes lehet egy eper élete, palánta korától a gyümölcsig, mikoris betölti hivatását: vért, erőt és kedvet nyújtva az embernek, továbbélve különböző jó és rossz cselekedetekben, aszerint, hogy jó vagy rossz eper volt-e. Igy kötöttem össze az étkezést a gondolkozással, egyszerre két gépen dolgozva, egyforma szakértelemmel kezelve gyomrom és agyam billentyűit. Ekkor történt, hogy megszólalt az eper.

Az utolsó aki legszebb és legdaliásabb volt közöttük, nyilván a csapatkapitány, nem véletlen, hogy utoljára hagytam. Gyönyörű példány volt, a negyedkilóból legalább nyolc deka ráesett. Már kinyultam érte, mikor lebilincselő mosollyal (nagyon jól állt neki) megszólalt:

— Izlik?

Képzelhetik, mennyire meglepődtem, hogy beszél, ez gyermekkorombban, ahol — mint már említettem — az eper evését megszoktam, a legritkább esetben fordult elő. Csodálkozásomnál azonban sokkal nagyobb volt kiváncsiságom, hogy íme, itt az alkalom, megismernem az eper sajátos életét, szokásmódját, gondolkozását és világnézetét. Nem másodkézből, könyvekből, vagy kertészektől, hanem magától az epertől. Épp ezért feleletül az általa felvetett kérdésre néhány elismerő szót dadogtam, bevallottam, hogy régi rajongója vagyok az eprek népes családjának és boldog vagyok, hogy végre egyikükkel beszélőviszonyba kerülhettem. Az epernek láthatóan jólestek szavaim, mégis mikor megszólalt, szájszögletében kis ironikus mosoly bújkált.

— Ha találkozik majd a cseresznyével, ezt mindenesetre mondja meg neki. Nem hiszem, hogy túlságosan örül majd — tette hozzá kis gúnyos nevetéssel.

Nem értettem, hogy mi köze az ügynek a cseresznyéhez, de ezen túltettem magam és faggatni kezdtem életéről, szokásairól. Az eper komoran meredt maga elé.

— Nem vagyok jó interjúalany — mondta — azt hiszem erre a célra a cseresznye jobban megfelelne. Ő aztán tud nyilatkozni, okosat, jókat mondani, bájologni, ráakaszkodni az ember fülére. Nekem nem kenyerem az olcsó siker.

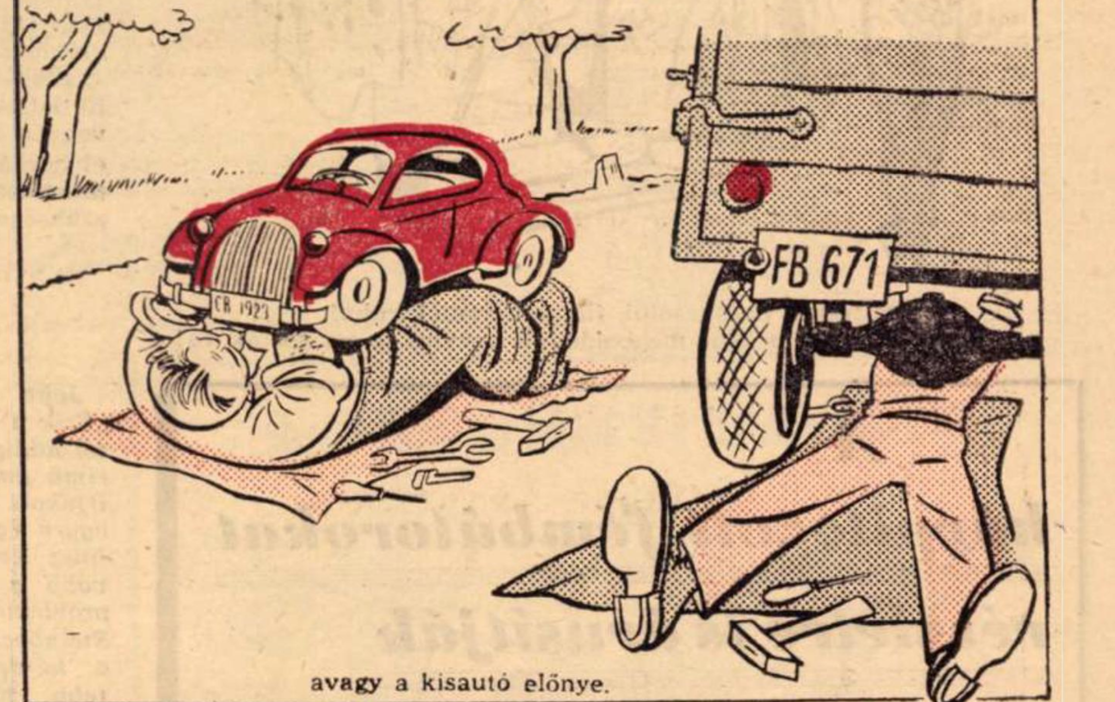
Igazat adtam neki, eszembejutott, hogy négy forintba került, de nem akartam ennél a témánál hosszabban elidőzni. Gondoltam, kulturális síkra terelem a beszélgetést, épp ezért megkérdeztem, mit érez az eper, amikor egy költő eszi meg. Sokáig gondolkozott a válaszon, aztán megszólalt.

A cseresznye — mondotta — rendkívül álnok fajzat. Visszaél azzal, hogy egyszerre jelenünk meg a piacon.

Kértem, hogy beszéljen valamit az eprek szerelmi életéről. Erre megtudtam tőle, hogy a cseresznyék rendkívül paráznák. Kértem, hogy mondja el ifjúkori emlékeit, nyomban kifejtette, hogy már kiskorában gyűlölte a cseresznyét. Rövidesen mindent megtudtam a cseresznyéről: hogy stikében magja van, de ez kívülről nem látszik, hogy legtöbbje ütődött, hogy született bürokrata, mert bármiről van szó, kukacoskodik, hogy lusta, mert a fán se csinál mást, csak egész nap lóg és így tovább.

Már rég megettem, mikor még mindig a cseresznyéről beszélt, a legintimebb titkokat pletykázva el. Nem baj, holnap veszek egy negyedkiló cseresznyét, hátha megszólal valamelyikük és mindent megtudok az eperről.

Autójavítók

avagy a kisautó előnye.

Notórius védelmező

Néha hetekig nem látom, néha nap mint nap összetalálkozunk. Ilyenkor rámfüggeszti szomorú bádogszemét és elmondja, mennyien utalnak. Halk, monoton, szenvtelen hangon adja elő, hogy ki milyen becsmérlő kijelentéseket tett rám, éppen tegnap. Érdekes, hogy mindig a szidás utáni napon botlom össze vele. Ez nyilván véletlen. De az is lehet, hogy naponta szid valaki az ő jelenlétében. Persze — nyugtat meg — ő nem hagy, bízzam csak rá.

— A Pliniczai azt mondta, hogy te egy goromba, ellenszenves, szemtelen alak vagy. Képzelheted, hogy kikértem magamnak a te nevedben is.

Máskor:

— A Tóházi azt mondta rólad egy társaságban, hogy tehetségtelen vagy, unalmas és ostoba! Mit szólsz hozzá? Képzelheted, hogy megkapta tőlem a magáét... Azt se tudta, melyik lábára álljon. Megvédtelek, légy nyugodt.

És így tovább. Oly sokszor véd meg, hogy úgy érzem, lekötelezettje vagyok. Valahogyan viszonoznom kell hozzám való jóságát. Azt hiszem, ha legközelebb találkozom vele, azt fogom mondani neki:

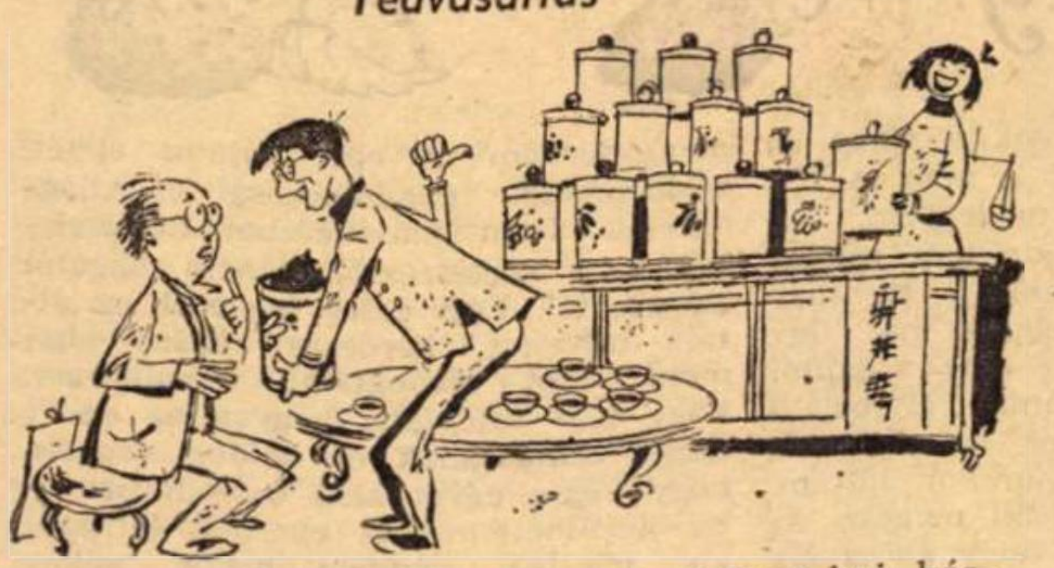
— Képzeld, tegnap egy társaságban azt mondta rólad valaki, hogy te milyen rendes, korrekt, becsületes, jóindulatú ember vagy. Gondolhatod, hogy nem hagytam annyiban! Megmondtam nekik, hogy nálad kellemetlenebb, gerinctelenebb, undok puhányt nem ismerek!

Ugy hiszem, így aztán kvittek leszünk!

(vaj)

TOVÁCZ TIBOR: BEVÁSÁRLÁS KÍNÁBAN

Teavásárlás

— Nem tudja, milyen fajtát akar? Nem baj, kóstolja végig a készletünket . . .

A vuháni főutcán

Szandálvásárlásom, — mint a képen látható — közügy volt . . .

Levél — Pestre

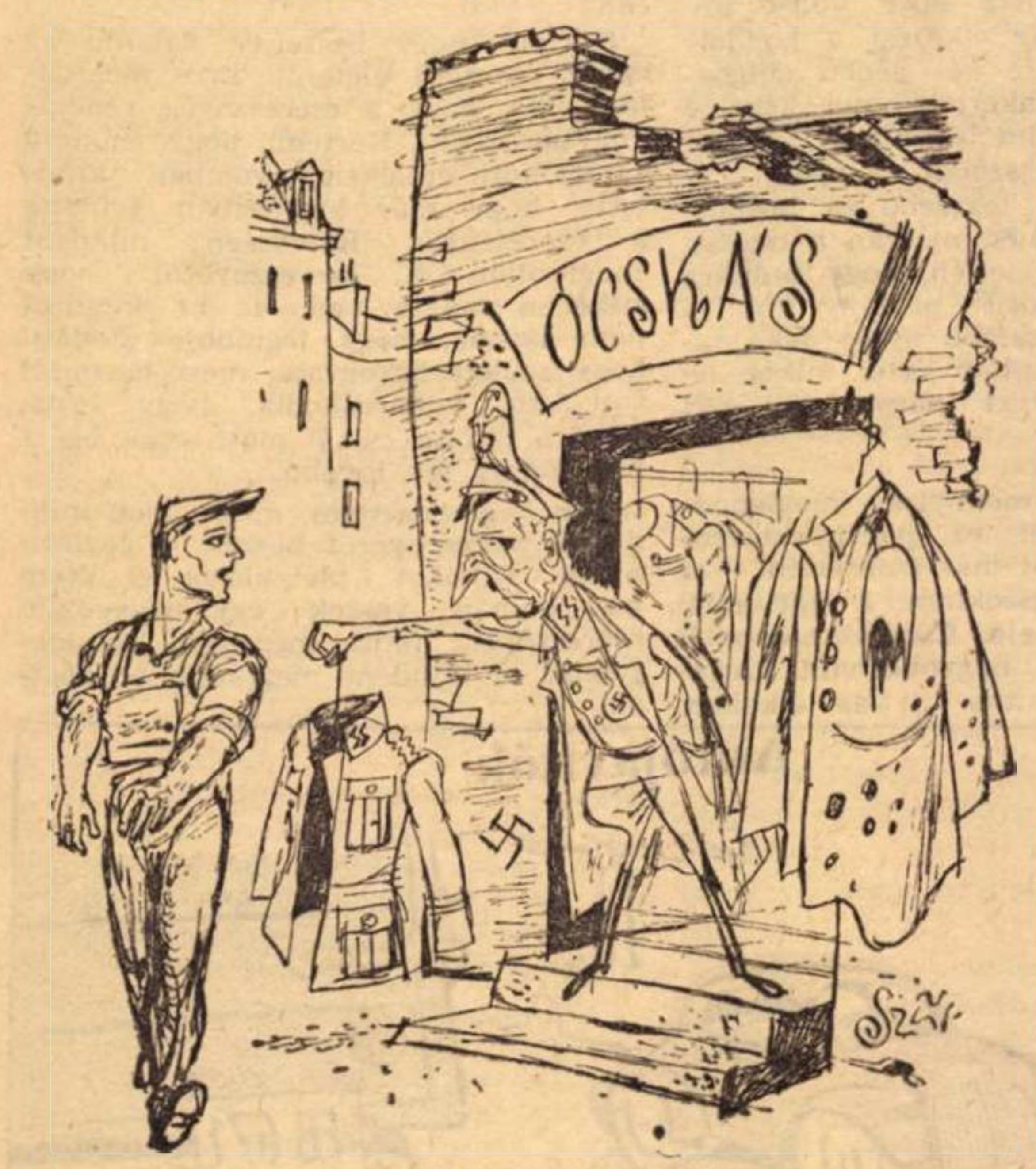

A kantoni vásárcsarnokban

— Jöjjön, tundze, nézze meg! Csodálatos tintahalaim vannak, vagy akar inkább tengeri sünt?

KETTŐN ÁLL A VÁSÁR

— Ezt tessék parancsolni, fiatalúr, remek ruha!
— Hagyjon békén, megboldogult apámra is ezt sózták rá!

Külföldi szemle

A KŐSZÍVŰ EMBER

A „Constanze" című hamburgi képes hetilap beszámol arról, hogy a nyugat-berlini diákok néha a legkülönbözőbb módon kénytelenek egy kis keresetre szert tenni. Mivel Nyugat-Berlinben 186 000 munkanélkülit tartanak nyilván, az egyetemi hallgatóknak tilos engedély nélkül külön munkát elvállalniok, s az is szigorúan meg van szabva, hogy mennyi lehet a mellékes keresetük. Akinek például havi 100 márka ösztöndíja van, az nem kereshet hozzá többet, mint 50 márkát. A lap megírja, hogy egy Manfred F. nevű diák milyen módon kereste meg az engedélyezett 50 márkát. Volt fizetett házassági tanú, harmonikázott esküvőn, üldögélt kirakati kényelmes karosszékben. A legérdekesebb, s egyben legszomorúbb emléke egy kutyatemetéssel kapcsolatos. Egy gazdag özvegynek elhúnyt a mopszlija. A megboldogultat a diáknak sötét ruhában kellett kitolnia a kutyatemetőbe, ahol márványtáblás kutyasírok hirdették a kegyelet érzését. Fájdalom, az özvegy a temetés kezdetekor felháborodva küldte el a diákokat, ezekkel a szavakkal: „Nem, fiatalember, ha maga nem képes sírni, nincs szükségem önre! Magának nincs szíve!"

EJNYE, MR. STEINBECK!

John Steinbeck hosszú utat tett meg, az „Érik a gyümölcs" című ismert kitűnő regényétől addig a cikkig, amely a „Saturday Rewiew" című amerikai lapban jelent meg. Steinbeck az ifjúkori bűnözés, a fiatalkorú gengszterbandák egyre égetőbb kérdéséről írt cikkében. Mivel a húsz éven aluliak bűnözési hulláma hovatovább a legjelentősebb amerikai társadalmi problémává válik, indokolt az író érdeklődése. Steinbeck azonban olyan oldalát világítja meg a kérdésnek, hogy megszégyeníti a legedzettebb hollywoodi gengszter-filmírót is. Steinbeck kifejti ugyanis, hogy eddig csak szidták az ifjú gyilkosokat, s megfeledkeztek e mozgalom erényeiről. Szó szerint ezeket írta: „A gyerekek azt keresik a bandában, amit nem találnak meg otthon. A bandában fejtik ki lojalitásukat, bátorságukat. Harcolnak, hazudnak, gyilkolnak egymásért. A banda megvédi tagjait, a tagok megvédik a bandát. A kis banditák szörnyű dolgokat csinálnak, de ehhez bátorság, vakmerőség, odaadás kell. Ilyen erényekre szükség van! Ha egy kis bandita nem árulja el társait a rendőrségnek, ez törvénybe ütköző dolog. A háborúban erény!" Ez a legutóbbi mondat árulja el ennek a meglepő filozófiának a lényegét. A háborús nevelés kitűnő eszköze a gengszterizmus. Már az első világháború idején sok hivatásos gengsztert soroztak be a hadseregbe, azzal az indoklással, hogy ők csak a mesterségüket folytatják, míg a szegény könyvelőknek mindent elölről kell megtanulniok . . .

Egy tréfás üzemi közönségszervező

Kulturfront

A lámák közelről...

(Bronz Jenő tibeti útijegyzetei.)

Kultúrkapcsolataink lehetővé teszik, hogy íróink, költőink ellátogassanak távoli országokba és leírják ott szerzett gazdag élményeiket.

Ezt a szép feladatot azonban olykor-olykor (nyilván a téma még szokatlan volta miatt) valljuk be — enyhén szólva kissé „szakszerűtlenül" oldják meg egyesek.

I.

. . . Mély gondolatokba merülve ülök a folyó partján. A kéklő távolban a hatalmas, mozdulatlan Himalája fehér bércei integetnek. Oh, ha ezek a sziklaóriások mesélni tudnának. Egy árva szót se! — S talán rám, — Bronz Jenő magyar lirikusra várnak, hogy megszólaltassam őket. Az egész olyan, mint valami jövőbe mutató álom.

Hogyan is történt?

. . . Február 6-án (jól emlékszem a dátumra) behivattak a Szövetségbe és Kopács elvtárs közölte velem; lehet, hogy benne leszek a távolkeleti delegációba. Mindenesetre csütörtöktől szedjek kinint! Aztán később felmerült egy kombináció, hogy Pempői Rudi megy helyettem, de az orvosi vizsgálaton szerencsére eltanácsolták szegényt. Fejlett ichtyosaurusa van. Trópusokon roppant veszélyes az olyasmi.

A három hónap alatt igyekeztem az idevonatkozó irodalmat áttanulmányozni Kőrösi Csomától egészen a Tolnai lexikonig. Pogygyászom összeállításánál figyelembe vettem a tapasztalt utazók gyakorlati jótanácsait és a vászon short mellől nem hiányzott az ultraviolett sugarakat automatikusan áteresztő napszemüveg. (Kéz alatt jutottam hozzá. Valakinek direkt Koppenhágából küldték!)

Csak Delhiben tűnt fel, hogy óvatos nőm még az operabérletünket is becsomagolta. Igaza van. Mit árthat?!

Sanghaj. Rengeteget fejlődött az utóbbi években ez a város. Fokföldön Ázsia Párizsának nevezik.

Mikor a pályaudvarról szállodánkba gépkocsiztunk, a fiatal kínai soffőr megkérdezte, hogy nem én vagyok-e véletlenül a szingapúri attasé főszakácsa? Felvilágosítottam tévedéséről. Mindketten jót nevettünk. Pesten nem gondoltam volna, hogy valaha meg összetévesztenek egy attaséval . . .

Sánghájból Lhasszáig kilenc hétig tart az utazás. A napsütötte lapályt jeges, kanyargó ösvények váltják fel és a karcsú faházak eltűnnek, hogy helyet adjanak az exotikus barlangoknak. Itt a népviselet is egészen más, mint délen. Én sajnos mindebből semmit sem láttam, mert repülővel mentünk és eléggé ködös éjszaka volt.

Egyik útitársamnak hasogat a bal zápfoga. Sziszeg tőle. Tréfából elküldöm az SZTK-ba. Alig mosolyog. Bizonyára magas neki a „humorom". Érthető. — 6800 méterre vagyunk a tenger színe felett.

Lhassza. Borzasztóan hasonlít Székesfehérvárhoz, csak egészen más. Mindenfelé a kövekbe vésve monumentális betűk; „Om mani padme hum". Kisérőm megmagyarázza: körülbelül annyit jelent, hogy „Gyűjtsd a fáradt olajat!" Istenem! Milyen kicsi a világ!

Beszélgettem egy öteszténdős bennszülött leánykával. Őszintén elcsodálkoztam, amikor elmondta, hogy rendszeresen olvassa verseimet az „Irodalmi Ujság"-ban. Panaszkodott, hogy a lap néha két-háromnapos késéssel érkezik hozzájuk.

Meghívtak holnapra egy lámakolostorba. Az valami téeszcséféle lesz. Negyed nyolckor keltünk.

(Folytatjuk)

(De nem nálunk. Szerk.)

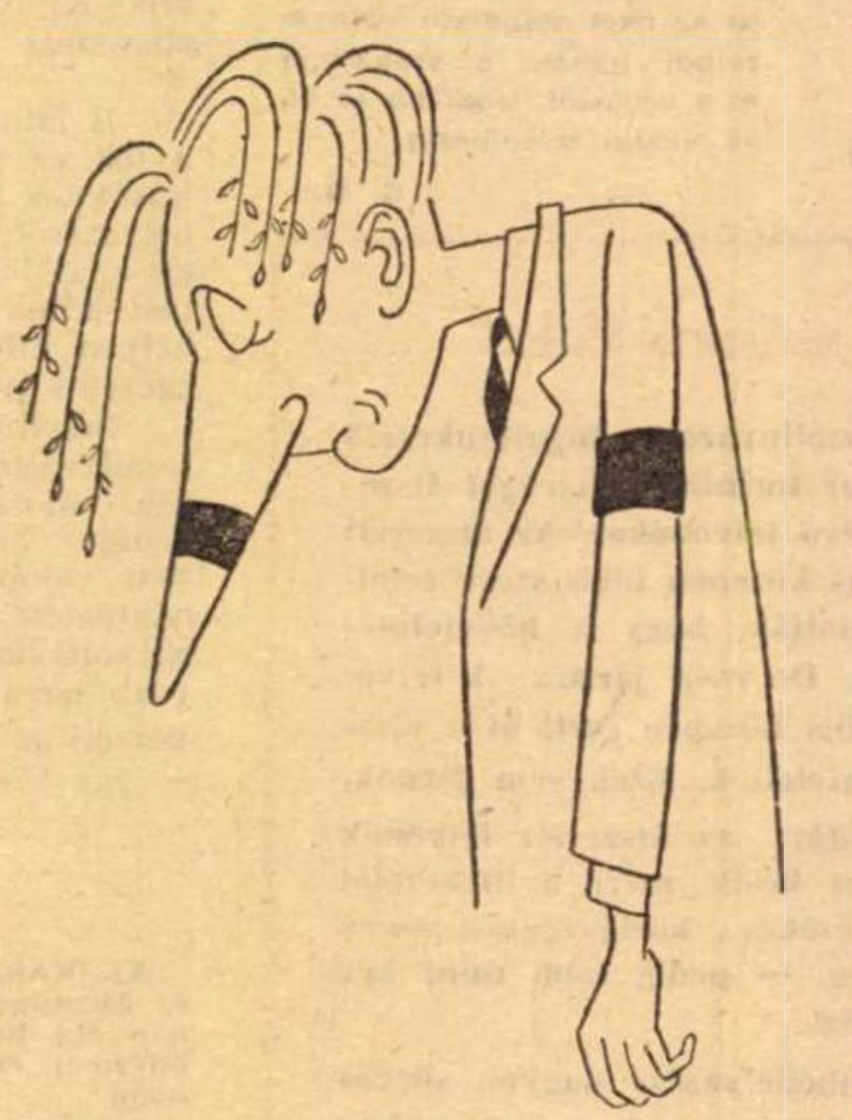
DALMÁTH FERENC

VÉGET ÉRT A VIDÉKI SZÍNHÁZI HÉT

Pillangókisasszony: Ha Szegeden jártok, okvetlen keressetek fel! Nézőről gondoskodom . . .

A halálhangulat költője

Bukott diák évzáró után

— Vége az iskolának, kezdhetek tanulni . . .

Ki a tettes?

A szerkesztő éppen egy gyermekdalt dudorászott és elgondolkozva számolgatta kabátja gombjait, amikor Kertes, a lap ifjú munkatársa halkan belépett.

— Bejöhetek? — kérdezte szerényen.

— Gyere csak . . . épp jókor . . . — hebegte a szerkesztő és zavarában zongorázni kezdett a hasán, aztán valami tetőfedőről beszélt, aki jön és pipitér . . .

Kertes tisztelettudóan figyelt, de egy árva szót sem értett. Később a szerkesztő elmagyarázta a dolgot: két neves írótól, Tárkányitól és F. Selymestől kapott egy-egy elbeszélést, de a nevüket nem írták alá és most nem tudja, hogy ki írta a *Jön a tetőfedő* címűt és ki a *Pipitért*.

— Ezen könnyű segíteni! — mondja az ifjú munkatárs könnyedén. — Mutasd a stílusodat és megmondom, ki vagy . . .

De hiába böngészte a kéziratot, nem jutott semmire. A hősnek mind a két elbeszélésben fáradtolajos volt az orra hegye és acélos tekintettel bűvölte szerelmesét, miközben a több mázsás gőzkalapács így szólt: kipp-kopp.

Néhány pillanat múlva egy másik ötlet jutott az eszébe:

— Fel kell hívni a szerzőket!

— Már megpróbáltam — legyintett a szerkesztő —, Tárkányi beállt vidéken patkolókovács-inasnak, ki akarja tanulni a szakmát, mert új regényének főhőse fiatal korában ezt a foglalkozást űzte, F. Selymes pedig méhészkedik, mert készülő elbeszélésében egy méhkirálynő is szerepelni fog, amint éppen döngicsél.

Ezekután együtt törték a fejuket — nem sok eredménnyel.

Végülis Kertes háromnapi szabadságot kért.

— Tanulmányozni fogom a kéziratokat —, mondta lelkesen — és három nap múlva jelentem az eredményt.

Egy hét múlva jelentkezett a szerkesztőségben.

— Megvan! — kiáltotta boldogan. — *A tetőfedőst* Tárkányi írta, a *Pipitért* F. Selymes.

— Ez biztos?

— Ne hívjanak többé Kertesnek . . .

— Hogyan jött rá?

— Egyszerű volt a dolog. Először is összeszedtem a két mester nálunk lévő összes kéziratait, aztán az első napon lemértem a mondatok hosszát, a második napon feljegyeztem a témaköröket és kicéduláztam a jelzőket, a harmadik napon megszámoltam a magán és mássalhangzókat, a negyediken a visszaható névmásokkal foglalkoztam, az ötödiken a jövevényszavakkal, a hatodikon az eszmei mondanivalóval és a hetediken, amikor már nagyon el voltam keseredve, rájöttem a dolog nyitjára . . .

— És pedig?

— És pedig arra, hogy F. Selymes mindig Underwood-gépen írja kéziratait, Tárkányi meg Erikán . . .

Mikes György

Anyai büszkeség

— Mutass nekem még egy gyereket, aki egy évi tanulás után így játszik Chopint . . .

EDMA:

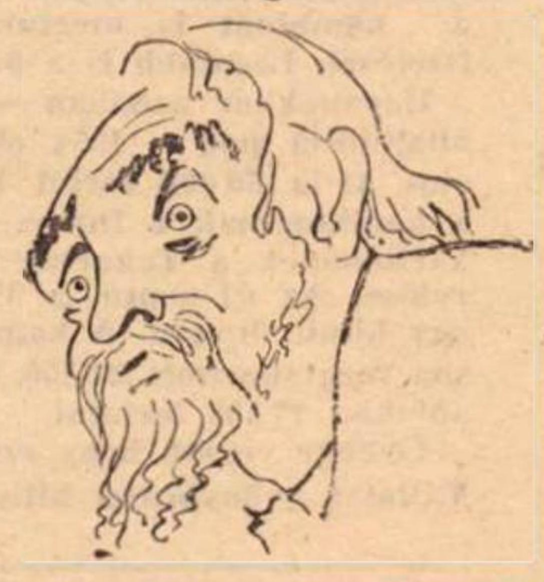
Fejek a Színházi hétről

Debrecen

von Walter kancellár: Téri Árpád

Szeged

Peresihin, a madarász: Miklósy György

Szolnok

Hugolini gróf: Velenczey István

Kecskemét

Athalie: Fogarassy Mária

Győr

Lengyel János: Rab Laci

Le a bürokráciával!

Új seprő drágán seper

A takarítás és a megtakarítás hasonló, de más értelmű szavak. A „takarítás“ mindkettőben benne van, de amíg az egyik takarékosságot jelent, addig a másik a tisztítás fogalmát jelöli.

Miért kezdjük ezt a közleményt nyelvtani értekezéssel? Azért, mert Kazincbarcikán szoros összefüggés alakult ki a két szó között. Ugyanis a takarításon akartak takarékoskodni.

Az történt, hogy a Borsod Megyei Vegyi Kombinát igazgatósága ülést tartott, amelyen ésszerűsítési ötlet hangzott el. Még pedig így hangzott el: „Küldjünk el tíz takarítónőt, akkor havonta 5000 forintot takarítunk meg.“

Aki kicsit is ért a matematikához, az csak helyeselheti, hogy az ötletadó igen remekül kiszámította, mennyi is tízszer 500 forint. Ezt nem lehetett megcáfolni! Ötezer...

Az ötletet elfogadták, csak arról feledkeztek meg, hogy a kombinát helyiségeit valakinek ki kell takarítani. Ezt a feledékenységet úgy orvosolták, hogy megállapodást kötöttek a Kazincbarcikai Köztisztasági és Takarító Vállalattal, amely elvállalta a tíz takarítónő munkáját. Ezáltal a Takarító Vállalat is túlteljesítette tervét, a kombinát is megtakarította tíz takarítónő fizetését. Legalább is a bérelszámolás listáján...

Ugyanakkor azonban — és ezt már az ÁEK állapította meg — 1954. október 18-tól 1955. március 31-ig 50 000 forint költségtöbbletet okozott a kombinátnak a furcsa takarékosság, a tíz takarítónőnek a Takarító Vállalattal való felcserélése. Az új seprő, a Vállalat jól sepert, csak egy kicsit drágán. A kombinát pedig a takarításon megtakarított 27 500 forintot, de kidobott az ablakon 77 500 forintot.

Gyenge vigasz, hogy ezt az ablakot a Takarító Vállalat gyönyörűen kitisztította...

(palásti)

FÜRDŐ — VÍZ NÉLKÜL

Lassan már egy éve, hogy mi, az Ózdi Durvahengermű dolgozói új fürdőt és ahhoz új öltözőt is kaptunk. Azt hittük, hogy az új fürdő megszünteti a kényelmetlen, vederben való mosakodást és azért nagyon örültünk neki. Örömünk azonban korai volt, mert a vízszolgáltatással nagyon gyakran bajok vannak és a szép új fürdőbe sokszor vedrekkel kell a vizet hordani. Az a jogos kérésünk, hogy a hatalmas összegű beruházással épített fürdőben legyen víz is, mert víz nélkül nem fürdő a fürdő!

Az Ózdi Durvahengermű dolgozói

VAJON MI TÖRTÉNHETETT?

Szegvár község szép mozijának egyetlen hibája az volt, hogy kicsi. Ezért a tanács elhatározta, hogy kibővíti. Hosszú ideig tartott az átépítés, de végre elkészült. A mozilátogatók legnagyobb csodálkozására a megnagyobbított mozi kisebb lett, mint volt. Száz székkel kevesebb van benne. Azelőtt háromszázan nézhették az előadásokat,

most meg csak kétszázan. Ezenkívül a mozi fala is csak félig van bevakolva.

Érdekelne bennünket, miért lett kisebb és csúnyább mozi a nagyobb és szebb moziból?

Mihály Teréz,
Szegvár

Igérettel nem lehet betont leverni

Mi, a Ruggyantaárugyár karbantartási részlegének kőműves dolgozói már 1951 első felében kértük a gyár vezetőségét, hogy szerezzenek be egy légkalapácsot. Légkalapács helyett azonban csak ígéretet kaptunk: 1952. első felében leszállítják. Azóta már eltelt három év, de légkalapács még mindig nincs.

Munkánk ötven százaléka betonverés, ezért valahonnan mindig kölcsön kell kérnünk egy légkalapácsot. Legutóbb egy hónappal ezelőtt a beruházási osztály megígérte a légkalapácsot, de még az ígéretet is visszavonta azzal, hogy a beruházási keret hiányában igényünket nem teljesítheti. Kilenc kőműves munkájának felét a betonverések adják, a légkalapács beszerzése nem kerül olyan sokba, hogy 1951. óta ne lehetett volna beszerezni. Igéretekkel, amelyek nemsokára az ötéves jubileumhoz érnek, még egyetlen négyzetméternyi betont sem tudtunk leverni.

LIPTÁK MIHÁLY,
a karbantartási részleg dolgozója

Állattartás Lágymányoson

A Lágymányos, ahol lakom, egyáltalán nem mondható még perifériának, söt az épitkezések folytán mind jobban központi fekvésű lesz. Mégis a központi fekvéssel egyenes arányban falusiasodik. Hajnalban kotkodácsolásra, mekegésre, röfögésre ébredek, pedig nekem megfelelne a tél folyamán jól bevált ébresztőóra is. Nemcsak azért, mert az három órával később ébresztett, hanem szagtalansága miatt is: a környékünkön lévő kecskék, disznók, libák, tyúkok, szóval mostani ébresztőim ugyanis ezzel az erénnyel korántsem hivalkodhatnak.

A tanács feladata, hogy erélyes kézzel véget vessen a régóta húzódó lágymányosi problémának. Érvényt kell szereznie végre az állattartásra vonatkozó szabályrendeletnek, amely tiltja a b e l t e r ü l e t i állattartást. Az állattartóknak pedig be kellene látniok, hogy a környék tisztaságát, nyugalmát csak az állatok nélkül lehet biztositani. Mindenkinek módjában van állattenyésztéssel foglalkozni, de ne az állatokat szakítsa ki az őket megillető környezetből, hanem ő szakadjon el a várostól, legalább az első vidéki településig.

G. M.

Helyezzék üzembe a sztálinvárosi lifteket!

Ez év elején a Sztálinvárosi Ingatlankezelő Vállalat közel százezer forintos költséggel átszereltette a városban lévő felvonókat. Az átszerelt felvonók felét március közepén több szerv felülvizsgálta. Megállapították, hogy a követelményeknek megfelelnek. De nem járnak. A felvonók másik fele március közepén esett át a vizsgálaton. Ezek is megfeleltek. Ezek sem járnak.

A tanács azt mondja: az átszerelt felvonók üzembehelyezése azért késik, mert a liftkezelői igazolványokat az illetékes közigazgatási szerv még nem küldte meg, — pedig több mint két hónapja náluk fekszik.

A felvonók üzembehelyezése nagyon sürgős volna, mert Sztálinvárosban sok a magas ház és sok az emeleten lakó kisgyermek, csecsemő is, akiket bizony nehéz naponta négy-öt emelet magasra felvinni.

HIDASI PÁL,
Sztálinváros, Iskola tér

Vihar egy számla körül, avagy: panaszkönyv a magasban

A minap az Állami Kereskedelmi Felügyelet dolgozói végigjárták a Balaton-parti üdülőhelyeket, hogy megállapítsák: van-e valami rendellenesség, nem károsítják-e meg itt-ott az üdülőket. Az ellenőrzés során kiderült, hogy a tavalyihoz képest hatalmas a javulás, sokkal kevesebb a visszaélés, bár még ez is akad. S volt néhány, nemcsak a visszaélés, hanem a humor szempontjából is említésre méltó eset.

1.

A Felügyelet emberei „álruhában“ beültek a tihanyi 101. sz. Sport Étterembe, ahol sertésbordát kértek, amelynek ára az étlap tanúsága szerint 18.80 forint volt. Miután megállapították az ételek megfelelő ízét és mennyiségét — a fizetésre került a sor, amikoris a legnagyobb meglepetésükre 21.20 forintos számlát tett eléjük az étterem Roszár Rezső nevű felszolgálója.

— De hiszen az étlapon 18.80 forint szerepel, — mondták a Felügyelet emberei.

— Ja, kérem tévedés az, ami az étlapon olvasható.

Miután a Felügyelet dolgozói felfedték kilétüket, Roszár Rezső ekképpen védekezett:

— Kétségtelen, tévesen számoltam. A hiba forrása idegállapotomban rejlik. Tetszik tudni: nagyon kimerültem Budapesten, s ide hogy úgy mondjam csak pihenni jöttem...

2.

Igazi balatoni vihar tombolt, amikor a Felügyelet dolgozói a Balatonalmádiban lévő 208. sz. Pannónia étteremben a 11 forintos menüt fogyasztották.

— Tizennégy forint — mondta szemrebbenés nélkül Molnár Lajos felszolgáló.

— Nem lesz ez sok?

— Ennyi kérem az ára.

Miután a Felügyelet dolgozói jelen esetben is felfedték kilétüket, a felszolgáló ilymódon mentegetőzött:

— Drága kartársaim, nem szabad csodálkozni azon, hogy a számolásba ilyen körülmények között hiba csúszik. Ki tud ilyen óriási égzengés közepette pontosan számolni?

3.

Balatonfüred volt a következő ellenőrzés színhelye, a 108. sz. Balaton Étterem. A Felügyelet emberei szokásukhoz híven itt is megvizsgálták a panaszkönyv elhelyezését, s megállapították, hogy az előírástól eltérően nem jól látható helyen függesztették ki azt. Utasítást adtak tehát: tessék a panaszkönyvet jól látható helyen kifüggeszteni. Az üzletvezető erre készségesen igéretet is tett.

Néhány nappal később a Felügyelet dolgozói váratlanul visszatértek a Balaton Étterembe, hogy megnézzék: valóra váltották-e az igéretet. Tüstént megállapították: valóra váltották. A panaszkönyv ugyanis most már valóban jól látható helyen fityegett, amennyiben odatűzték az egyik fal kellős közepére. A baj csupán az volt, hogy *három méter* magasan függött, úgy, hogy csak létra segítségével lehetett hozzáférni. „Hadd végezzen az a panaszkodni merészelő üdülő — úgymond — egy kis testgyakorlatot...“

GYÖRGY ISTVÁN

Ludas Matyi elintézte

Az IKARUS Karosszéria- és Járműgyár a nyolc hónap óta húzódó munkabérügyemet rendezte. Köszönöm!

Ifj. Bulath István László
Szigetszentmiklós

Kedves Ludas! A vasúton feladott és ott elveszett ládákért a MÁV a kárt megtérítette.

Németh Istvánné
Csugar

Sok sztálinvárosi dolgozó nevében köszönöm, hogy az illetékesek figyelmét felhívtad a mezőfalvai autóbuszjárat pontatlanságára. Az autóbuszok már nemcsak pontosan, hanem sűrűbben is közlekednek.

Szabó Béláné,
Mezőfalva.

A kaposvári 3. sz. Mélyépítő Vállalat az ötszáz forintos szállásdíjat kifizette. Köszönöm!

VINCZE JÓZSEFNÉ
Paks, Virág u. 9.

Levelek, rajzokban

— A Kinizsi utcába nem megyünk?
— Á! Ott olyan por van, hogy szörnyű!...

Mint a macskaszag!

Még 1954 nyarán elpanaszoltuk a Ludas Matyinak, hogy a Népliget környékén förtelmes bűz uralkodik. Ugyanis az egyik gyár — akkor még nem tudtuk, hogy melyik — az Üllői út és a Népliget sarkán lévő kanálisba erős szagot árasztó folyadékot hordat.

A Ludas Matyi közbenjárására az illetékesek vizsgálatot inditottak. Levelet kaptunk a budapesti tisztifőorvostól, aki közölte, hogy a penetráns illatú folyadékot a Vörös Csillag Traktorgyárból hordják a kanálisba. A tisztifőorvos utasította a gyárat, hogy addig is, amíg a gyár megépíti saját elvezető-kanálisát, hordják lakatlan területre a szennyvizet. Az utasításnak azonban nem tettek eleget, a bűz nem szűnt meg. A helyzet mindössze annyiban változott, hogy a panaszlevelünk megírása előtt — ha emlékezetünk nem csal — két dömper felváltva hordta a bűzös nedvet, most pedig négy...

Építsék meg végre a gyári levezető-kanálist, vagy hordják olyan lakatlan területre a penetráns szagú folyadékot — ahol nem keseríti meg az emberek életét.

Zalas Mátyás Károlyné
Bp., XVIII., Áll. lakótelep, 234. ép. 1. sz.

Levelek, rajzokban

— Ne tessék beleavatkozni, bácsi kérem, nem verekednek, csak befogják egymás orrát...

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.